

בין אב לבתו, בין איש לאשתו.**על אהבה רבה ואהבת עולם.**

וְאִשָּׁה כִּי תֵדָר נָדָר לַיהוָה וְאָסְרָה אָסֶר בְּבֵית אָבִיהָ בְּנִעְרֶיהָ:

וְשָׁמַע אָבִיהָ אֶת נִדְרָהּ וְאָסְרָה אֶשְׁרָה עַל נִפְשָׁהּ וְהִתְקַרֵּשׁ לָהּ אָבִיהָ וְקָמוּ כָּל נִדְרֶיהָ וְכָל אָסֶר אֲשֶׁר אָסְרָה עַל נִפְשָׁהּ יָקוּם: וְאִם בֵּית אִשָּׁה נִדְרָה אוֹ אָסְרָה אָסֶר עַל נִפְשָׁהּ בְּשִׁבְעָה: הַנִּשְׁמָע אִשָּׁה וְהִתְקַרֵּשׁ לָהּ לֹא הֵנִיא אֹתָהּ וְקָמוּ כָּל נִדְרֶיהָ וְכָל אָסֶר אֲשֶׁר אָסְרָה עַל נִפְשָׁהּ יָקוּם:

(יג) וְאִם הָפַר יָפַר אֹתָם אִשָּׁה בְּיוֹם שָׁמָעוּ כָּל מוֹצָא שְׁפָתֶיהָ לְנִדְרֶיהָ וְלֹאֶסֶר נִפְשָׁהּ לֹא יָקוּם אִשָּׁה הַפָּרָם וַיִּדְּוֹר יִסְלַח לָהּ: כָּל נָדָר וְכָל שְׁבַעֲתָ אָסֶר לְעֵצָה נִפְשָׁהּ אִשָּׁה יְקִימֶנּוּ וְאִשָּׁה יִפְרֹנוּ:

ספר התניא - חלק ראשון - פרק מג

והנה באהבה יש ג"כ שתי מדרגות **אהבה רבה ואהבת עולם**. אהבה רבה היא אהבה בתענוג' והיא שלהבת העולה מאליה ובאה מלמעלה בבחי' מתנה למי שהוא שלם ביראה כנודע על מאמר רז"ל דרכו של איש לחזר אחר אשה שאהבה נקראת איש וזכר כמ"ש זכר חסדו ואשה יראת ה' כנודע ובלי קדימת היראה אי אפשר להגיע לאהבה רבה זו כי אהבה זו היא מבחי' אצילות דלית תמן קיצוץ ופירוד ח"ו .

אך אהבת עולם היא הבאה מהתבונה ודעת בגדולת ה' א"ס ב"ה הממלא כל עלמין וסובב כל עלמין וכולא קמיה כלא ממש חשיב וכביטול דבור אחד בנפש המשכל' בעודו במחשבתה או בחמדת הלב כנ"ל אשר ע"י התבוננו' זו ממילא תתפשט מדת האהבה שבנפש מלבושיה דהיינו שלא תתלבש בשום דבר הנאה ותענוג גשמי או רוחני לאהבה אותו ולא לחפון כלל שום דבר בעולם בלתי ה' לבדו מקור החיים של כל התענוגים שכולם בטלים במציאות וכלא ממש קמיה חשיבי ואין ערוך ודמיון כלל ביניהם ח"ו כמו שאין ערוך לאין ואפס המוחלט לגבי חיים נצחיים וכמ"ש מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ כלה שארי ולבבי צור לבבי וגו' וכמ"ש לקמן וגם מי שאין מדת אהבה שבנפשו מלובשת כלל בשום תענוג גשמי או רוחני יכול להלהיב נפשו כרשפי אש ושללבת עזה ולהב העולה השמימה ע"י התבוננו' הנ"ל כמ"ש לקמן והנה בחי' אהבה זו פעמים שקודמת ליראה כפי בחי' הדעת המולידה כנודע.

מאמרי אדמו"ר הזקן הקצרים- מטות.

ואשה כי תדור נדר וכו' ואם היו תהי' לאיש כו. הנה על תיבת ואשה הטעם בזקף גדול להיות כי מקור כללות נש"י נק' אשה, וישראל עלה במחשבה אבא יסד ברתא ה' בחכ' יסד ארץ העליונה לכן נקוד בזקף גדול ודיל. והנה כתיב הגידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה כו' פ"י אהבה נפשי היא אהבת הבן אל האב שממנו נלקח שורש היותו נמשך ממנו טבעיות אהבה, וכמו שהאדם אוהב חיי נפשו ואינו רוצה שיפרד נפשו מגופו אעפ"י

שבעוד נפשו בו אין האהבת הגוף להנפש נרגשת כ"כ, כ"א בההיפך כשכואב שם לו איזה חיות אבר א' או בהסתלקות הנפש לגמרי אזי רחילותא דנפשא

נרגש מאד כנז' בזוהר וד"ל, כמו כן ענין אהבת עולם הבאה מהתבוננות כי הוא צור חיינו מקור החיות לכל העולמות ואבינו האמיתי כי ישראל עלה במחשבה חכ' עילאה אבא שורש כל האצ"י. והוא ענין אהבת נפשי אדיתיר כו' ואף שהיא אהבה עזה אינה בבחי' התכללות להיות לאחדים ממש והיא נתפסת ליש וזה דברא כרעא דאבוה ותופס מקום קצת בפ"ע אלא שנמשר לרצונו בכל אשר יגזור עליו כהילור הרגל לפי דעת שבראש וכו' ועל אהבה זו ארז"ל דכנ"י נק' רעייתי שישאל מפרנסין לאביהם שבשמים וכמ"ש אכלתי יערי עם דבשי זו ק"ש שישאל צועקין ואהבת באהבה טבעית זו מה יפה ירושתינו כאהבת הבן אל האב הרחוק וצועק אליו שיתקרב אליו ויתראה

לו בגילוי. והנה צעקה כזו מת[ור] צער אהבה היא כנז"ל שרחילותא דנפשא מתור ההיפר היא ניכר' ונראית כר, וכל מה שהבן יותר בצעקה של אהבה זו ככה תגדל ותתעורר אהבת האב בלבו עד ש[נק'] אהבה זו שנתעוררה בלב אבינו האמיתי ית' בשם דבש וכו', וזהו איכה תרעה בו'. אבל מפני שאהבה זו טבעית לכן יכול טבעית אחרת מעניני עוה"ז לכסות עליה ולהסתירה, דהיינו שאין אהבה זו בשלימותה כ"א בשעה שמתפלל ומתבונן ואחר שעה חולפת ועוברת כלא הי' מחמת אהבות אחרות שמן עוה"ז ותענוגיו נמצא שאף בשעת התגברות אהבה זו לא היתה בשלימותה דהיינו בבחי' התכללות לגמרי בה' אחד ברשפי אש התשוקה עד כלותה ממש והיו לאחדים ממש שזוהי

אהבת אשה אל בעלה כמ"ש ואל אישר תשוקתך על כן יעזב וכו' ואינה אלא ע"י התורה שנק' אשה

שאף שהתשוקה בשעת התפלה היא כראוי באמת אד אינו בבחי' מסירת נפש למאום לגמרי בחיי עוה"ז

לכן אחר התפלה ידבקו בו הרע שבנוגה כר וזהו לכתר אחרי שהליכתו אף בשעת התפילה אינו אלא

בבחי' אחוריים ולא בחינת פכ"פ דהיינו ההתכללות לגמרי כנ"ל ולכן כל עיקר פרשת נדרי' על בחי' מקבל

אבל אם הי' תהי' לאיש דהיינו בחי' דכר והפר את נדרה

- אהבת השם.. איזה נושא. כל דבר שעוסקים בו מתלכלכים ממנו. עצם העיסוק בדבר כבר ממלא שמחה וטוב לבב.
- עיון ברמב"ם. – אהבתו ויראתו. שתי כנפיים. זה לא שיעור על יראה. אבל יש ריבוע קסם של יראה ואהבה. ומילה אחת על היראה- יראה מלפספס. יראה מאחריות. וכו.
- אבל אנחנו באהבה. דרכיו ומעשיו.
- דרכיו- ההסטוריה. להתבונן בדרכי ה' בהסטוריה. בעלילות של הדור שלנו. בהשגחה. בפלא הגדול. מלחמת העולם הראשונה וכו.
- ברואיו- אם היינו לוקחים את העולם ומביאים אותו לחכם במדעי הנפש ואומרים לו – תאפיין את מי שעשה את זה – מה הוא היה אומר? אוהב חיים! אוהב צבעים אוהב צורות. כמתבוננים בעולם מגיעים למסקנה הכי פשוטה. ה' יתברך אוהב אותנו. ולכן הוא יצר עולם מלא ומרתק ועשיר,, עשיר.. צלילות באילת. שני צירים. ההסטורי והאישי.
- ומכאן לאדמור הזקן. קודם כל בעל השמועה לפנינו. מלא באהבה ודבקות. ניגון ארבע בבות וכו.
- אהבת עולם היא לכאורה השם שלו למה שהרמבם מדבר. אהבה מתוך העולם. מהתבוננות. אבל צריך להתבונן.
- אך יש לו עוד אהבה. אהבה רבה או אהבה בתענוגים. והיא שכר. מי שמתבונן – מידי פעם נעשית לו קפיצת הדרך. וזוכה לאהבה בתענוגים. לאהבה רבה. הוא לא כותב איך זה קורה. זו מתנה. צריכים להיות פתוחים אליה. לעיתים היא באהבכניסת שבת. לעיתים בערב יום כיפור ולפעמים סתם בתפילת ערבית של יום חול או דרך ניגון או שיר. החכמה היא לשים לזה לב. ולתפוס את זה. שלא יעבור עלינו.
- דרך נוספת לעורר את האהבה והיא דרך ישר לכל איש מבארת משהו חשוב. למעשה מהווה מהפך. הציווי על האהבה הוא עצמו קצת מוזר. תאהבו אותי.. זה דבר שלא ניתן לדרוש אותו. אהבה היא משהו טבעי. אוטנטי וכו. אדמוהזמבאר כאן שהציווי על האהבה הוא לשים לב כמה ה' אוהב אותנו. ואז כמים הפנים לפנים. לכן אין ציווי על אהבת הורים. ויש ציווי על כבוד. כי אהבת הורים זה דבר טבעי לאור ההשקעה שמשקיעים בילדים.
- וזו גם עצה טובה לאהבת איש ואשתו שהיא משל לאהבת הבורא יתברך. אהבה כפעולה.
- ונקודה אחרונה- זכות אבות. סיפור רבי שמעון בן ציון. כל האהבה והמסירות – הכל בנו. הכל איתנו. הכל אצלנו. מידי פעם לנסות להזכר. מה יש לנו להגיד להם ומה הם אומרים לנו. שנזכה.
-